

PRILOGA

ZVONČKU

DRAGO DOBRŠEK:

Ali so šole tudi na gori?

„Ali so šole tudi na gori?“ Tako je vprašal Slavko svojo mamico. Slavko hodi šele v drugi razred, pa hoče že vse vedeti.

„O, seveda!“ mu je mamica odgovorila.

„Kako pa je na planini ali na gori pozimi? Tam je že poletiti tako hladno. Pozimi je gotovo prav mrzlo. Ali je tam veliko snega? Sosedov Janezek mi je zdaj nič povedal, da na planini pade toliko snega, da ljudje še iz hiše ne morejo.“

„Da, to je res! Časih pade toliko snega, da noben človek ne more iz hiše. Potem pa še razsajajo tako burni vetrovi, da žene sneg od enega hriba do drugega in še dalje. Vse zadela tedaj sneg, kar le more doseči. Otroci so tedaj doma, in nobeden ne more v šolo.“

„Oh, to mora biti veselo!“ vzklikne Slavko. „Ko bi tudi pri nas tako bilo, bi povabil Janezka, Milico in Toneta, in ves dan bi se igrali! Hej, to bi bilo veselo!“

„A to ni tako, ljubi Slavko! Ko bi bilo tudi pri nas tako kakor na gori ali pa na planini, bi se ne mogel igrati z nikomer. Tedaj bi bilo tudi pri nas toliko snega, da bi ne mogel k nam priti ne sosedov Janez ne Milica in tudi ne Tone. Poti bi ne imeli, ker bi vse sneg zasul kakor na gori, kadar je veter. Seveda, ko bi vetra ne bilo, tedaj bi naredili pot celo do šole. Ta hudi veter pač vzame planinskim šolarjem vse veselje. Ta budobnež brezsrčni!“

Žalostno je povsili Slavko glavo, ko je mislil na uboge planinske otroke, ki niti v šolo ne morejo in jim tudi ni mogoče igrati se.

„Mamica, ali je vedno toliko snega na gori, in vetrovi, ali so vedno tako hudobni?“

„Snega ne pade vedno tako veliko, in tudi vetrovi so šli kam drugam razsajat. Tedaj pa gredo planinski otroci tudi radi v šolo, da se kaj nauče. Seveda ne morejo tako hitro priti v šolo kakor pa pri nas, posebno dekleta ne, ker ni nobene poti.“

„Jaz se bi pa na saneh peljal,“ reče Slavko ter se veselo nasmeje. „Brrr — to bi šlo v šolo! Kar naenkrat bi bil tam, in učitelj bi me še pohvalil, da sem tako hitro prišel.“

„Saj se tudi planinski otroci vozijo na saneh. A sani nimajo vsi, ampak — posebno fantje — imajo nekaj drugega, kar imenujejo smuči,“ pravi mati.

„Uh!“ se začudi Slavko temu imenu. „Kaj pa je to? Ali se tjakaj tudi lahko sede?“

„Smuči izgledajo tako kakor tvoja drsalka. A naredili so jih otroci sami iz ravnih gladkih desak. Dolge so 1 m do 2 m in široke kakor podplati črevljev. V sredi imajo jermen, da se lako smuči na črevlje privežejo. Ti se z drsalkami voziš na ledu, oni pa s smuči le po snegu. — Ko bi videl, kako se znajo voziti! Vsak ima vrhutega še dolgo palico v rokah. — Žzzzz — smuči po snegu, nič se ne udara. Ako pa prehitro gre, dene vsak deček palico med noge in sede nanjo, sedaj se pa vozi bolj počasi. Ker tako smuči, če se otroci vozijo, ljudje imenujejo te deske smuči.“

„Ali se vsak vozi na smučeh?“ vpraša Slavko.

„Skoro vsak. Kako veselo je gledati tedaj planinske otroke, ko se jih pelje po dvajset in še več na takšnih smučeh z dolgimi palicami v rokah in s torbico na hrbtu. Najprej se vstopijo eden za drugim kakor tedaj, kadar se ti, Janezek, Milica in Tone vozite po našem travniku na saneh. Spredej se vstopijo tisti, ki se znajo najbolj voziti, za njimi pa drugi, navsezadnje pa pridejo učenci na saneh. Prvi zavriska, drugi za njim, in hajdi! — gre vesela družba otrok navzdol. Zraven prepevajo in se smejejo, če se ta ali drugi prekucneta v sneg!“

Pomladna.

*Pa je posijalo
na poljane solnčece,
pa iz tal prizvalo
je pomladne rožice.*

*Tudi v moje srce
prišla spet je vesnica,
v njem se je zbudila
spet pomladna pesmica!*

Bogumil Gorenjko.

